

Na hlavě a v hlavě, dáme hlavy dohromady

Portréty a myšlenky

Práce vznikala v roce 2012 - 2014

Výtvarný obor pod vedením akad.mal. Marie Karenové

Každý má svou hlavu. Jenže co to znamená? Je to jen ta kulatá věc od ucha k uchu? Kdepak, tím to zdaleka nekončí. Hlava je totiž úchvatná – informuje nás o tom, co je kde vidět, slyšet, jak něco voní nebo chutná. V hlavě se nachází ředitelství těla, protože mozek pamatuje na všechno: kdo jsem já, kdo jsi ty i jak se k sobě dostaneme, když chceme dát hlavy dohromady. Zkrátka a dobře, hlava je nejdůležitější částí těla a čím víc se jí člověk zabývá, tím spíš zjišťuje, že by potřeboval alespoň malou encyklopedii, aby popsal všechno, co se nachází v ní a na ní i co s ní souvisí. Hravou vizuální formou pomoci se pokoušíme chápat základní skutečnosti týkající se hlavy, mozku a jeho fungování. Na motivy --- David Böhm (1982) Absolvent Akademie výtvarných umění v Praze a Ondřej Buddeus (1984) Na Filozofické fakultě UK

Hlava bývá v klasickém výtvarném umění obvykle vnímána jako prostorový objekt, který má své typické proporce a prostorové parametry. V případě kresby nebo malby, kdy objekt bývá zaznamenán v ploše, hovoříme o transformaci prostorových tvarů objektu do dvojrozměrného útvaru, vyjádřeného soustavou čar, křivek a ploch. Výslednou podobu pak zpravidla určuje lineární perspektiva nebo jiný typ promítání, a samozřejmě umělcův rukopis. Neživotně, jako prostorový objekt často působí i sice živý, ale hodinami dlouhého sezení utrápený model. Vzpomeňme večerní kreslení. Proletí-li však „těsně vedle hlavy“ ztuhlého modelu například bzučící moucha, pak model přestává být pouhým objektem a reaguje na podnět. Viditelně ožívá. Nastupuje psychologická rovina a hlava se stává reprezentantem osobnosti, s charakteristickou mimickou a výrazem.